

to polovicí peněžního výtěžku tohoto lesa po dobu 6 let, kteráž se rozdělí mezi podílíky podle poměru, v jakém bylo dříví to n a p o s l e d m e z i n ě r o z d ě l o v á n o.

Za jiná práva požitčná poskytuje se v podobě nároku na devítiletý pacht nemovitosti obecního statku dle § 3 cit. zák. náhrada jen tehdy, jestliže podílík této nemovitosti jako rolí, luk nebo rašelinišť »s á m u ž í v á«, t. j. jestliže jich užíval v den 30. července 1919, kteréhožto dne cit. zák. nabyl účinnosti.

Z ustanovení těchto lze jasně poznati zásadu v nich vyslovenou, že podílíkům má se dostati náhrady za požitky, kterých v den, kdy zák. ze 17. července 1919 č. 421 Sb. působiti počal, skutečně požívati byli oprávněni, nikoli však za požitky, jichž efektivní požívání v době, kdy zákon počal působiti, bylo z důvodu právního zastaveno.

St-lé však uvádějí sami, že v době, kdy zákon působiti počal, užitek z obecního lesa skutečně nebrali, a doznávají, že fakticky výkon jejich práva té doby z důvodu právního t. j. proto, že tehdy práva měšťanského ještě neměli, byl sistován. Nemá tedy dle toho, co shora dovedeno, stížnost jejich podkladu, aniž bylo třeba zabývati se blíže otázkou, zda nabytí práva měšťanského bylo jen předpokladem nároku na skutečné p o b í r á n í požitků, či zdali právo podílnické nabytím práva měšťanského teprve vůbec mohlo vzniknouti.

Nepadá proto ani na váhu, že názor hájený ve stížnosti, jako by pro přechodnou dobu 6 let požitčná práva podílíků jen se změněným obsahem dále trvala, nemá v zákoně žádné opory a že nelze souhlasiti se stížností, když míní, že v této době mohou ještě nastati změny v subjektech práv podílnických, zejména, že mohly změny takové býti přivoděny zákonem z 15. dubna 1920 č. 304 Sb.

Bylo tedy stížnost pro bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 3191.

O b e c n í s a m o s p r á v a: * Nemístná kritika úředního jednání okresního výboru, projevená starostou obce, zakládá porušení povinnosti ve smyslu § 100 obec. zř. i tenkrát, měla-li obec v onom jednání postavení strany.

(Nález ze dne 30. ledna 1924 č. 1457.)

V ě c: Jaroslav B. v K. D. (adv. Dr. Jos. Schlecht z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o pořádkovou pokutu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Dne 13. května 1922 došel osk-e v B. přípis obecního úřadu obce K. D. z 9. května 1922, podepsaný starostou Jaroslavem B., a mající tento obsah:

»Obecní rada polit. obce K. D. ve své schůzi dne 4. května 1922 konané pojednala též mezi jiným o opravě dřevěného mostu v K. D. přes L. vedoucího a usnesla se, aby obecní úřad vyslovil protest a politovnáni osk-i nad projektovaným řešením. Lze za to míti, že uváděti k tomu důvody není třeba, protože již dnes jsou interesovanému odborníku i laikům dobře známy.«

Jak ze spisů je patrné, měl přípis ten důvod svůj v tom, že obec se domáhala, aby starý dřevěný most přes L., jenž je v čáře okr. silnice, byl nahrazen novým mostem železobetonovým, kdežto osk se usnesla, že starý most má být pouze opraven.

Osk uložila usnesením z 2. června 1922 starostovi Jar. B. pokutu 40 Kč proto, že vysloveným politováním dohlédacímu úřadu dopustil se urážky úřadu toho, kteroužto urážku a jednání jest oprávněna osk dle § 100 ob. zř. (rozhodnutí min. vnitra ze 7. září 1867 č. 14840) pořádkovou pokutou pokutovati.

K odvolání st-lovu snížil zsv v Praze pokutu mu uloženou, ve věci samé však rozhodnutí osk potvrdil a zároveň udělil st-li výstrahu, aby příště ve své funkci úřední nevhodných výrazů a obrátů slovních se vystříhal.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Dle § 100 ob. zřiz. může výbor okresní členům obecní rady, kteří by povinnosti své v záležitostech samostatné působnosti porušili, uložit peněžitou pokutu.

Učini-li starosta jménem obce projev o opatření osk, jímž tato vyřídila návrh obce na určitou úpravu komunikací okresních, nelze o tom pochybovati, že projev takový náleží do oboru samostatné působnosti obce.

Stejně nelze pochybovati, že úprava komunikací okresních, jakou jest i rozhodnutí o znovuvybudování či opravě mostu ležícího v průběhu okr. silnice, náleží do úředního kompetence výboru okr. v jeho funkci jako úřadu silničního ve smyslu § 17, odst. 2 čes. zem. zák. z 12. srpna 1864 č. 46 z. z. a §§ 1 a 22 čes. zem. zák. z 31. května 1866 č. 41 z. z.

Ve styku s úřady jest však každý povinen — a to jak pouhá strana, tak i podřízený úřad — zachovati ony meze slušnosti, jichž vyžaduje vážnost úřadu jako nositele moci veřejné. Za překročení těchto mezí sluší však uznati i kritiku jeho činnosti úřední, zejména projevuje-li se způsobem, kterým se úřadu projevuje nevážnost, zvláště uváží-li se, že proti opatřením úředním, jimiž se někdo cítí zkráceným, poskytuje právní řád jiné prostředky jako jest odvolání nebo po případě stížnost lozorčí.

Tomu nasvědčuje ustanovení § 12 lit. c) cís. nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z., dle něhož urážlivý způsob psaní v podáních úřadům svědčících jest kvalifikován jako přestupek, který se stíhá policejním trestem. Tím spíše mohl žal. úřad v podání, které učinil člen obecní rady k úřadu silničnímu, shledati pouhý pořádkový přestupek ve smyslu § 100 ob. zřiz., jestliže podání sepsáno jest způsobem projevujícím nevážnost vůči úřadu. Jestliže pak žal. úřad ve st-lově projevu, kterým se vyslovuje protest a politování přímo na adresu úřadu silničního z důvodu jeho činnosti úřední, shledal projev nevážnosti vůči úřadu, a uznal-li projev takový za pořádkový přestupek dle § 100 ob. zřiz., nelze v tom spatřovati žádnou nezákonnost.

Odpovědnosti za projev tento nečiní st-le zbaviti ani jeho tvrzení, že vykonával pouze usnesení obecní rady, jež provést byl povinen. Neboť jednak nekryje se přípis jeho s obsahem usnesení obecní rady ze 4. května 1922, nýbrž odchyluje se jak závadnou formou tak obsahem

od tohoto usnesení. Na tom nic nemění dodatečné usnesení obecní rady z 2. června 1922, které se stalo teprve po odeslání inkriminovaného přípisu, a jímž st-l již z tohoto důvodu brániti se nemůže. Avšak st-l nemohl by se poukazem na usnesení obecní rady brániti i z dalšího důvodu, neboť dle § 56 ob. zřiz. a § 8 novely k obec. zřízením ze 7. února 1919 č. 76 Sb. je starosta obce povinen usnesení obecní rady, jež odporuje zákonům, prozatím nevykonávati a žádati za rozhodnutí politického úřadu okr.

Z těchto důvodů slušelo tedy stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3192.

Státní zaměstnanci: * Okolnost, že ženatý státní zaměstnanec na Slovensku trvale ustanovený byl dosazen na systemisované místo k vlastní žádosti, nevylučuje nárok na přiznání diet dle odst. II. lit. D) č. 2. zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku (usnesení min. rady z 27. července 1920) z titulu vedení dvojí domácnosti.

(Nález ze dne 30. ledna 1924 č. 1459.)

V ě c: Eduard H. v Š. (adv. Dr. Rudolf Rábl z Prahy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o diety.

• V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l byl propustným listem z 10. listopadu 1919 po rozumu § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. propuštěn ze služby ředitele státní měšťanské školy v D. resp. nebyl převzat do čsl služby státní a nebyla mu přiznána pense. Byv vl. referátem školství v B. dne 14. listopadu 1919 vybídnut, aby si podal žádost za reaktivování a současně za pensionování, zažádal za reaktivaci, kteroužto žádost několikrát opětoval, posléze podáním z 22. listopadu 1921, v němž podotkl, že neovládá plně státního jazyka, neoddává se naději, že bude ustanoven správcem školy, že však pokládá za možné býti ustanoven za učitele na školu částečně německou nebo maďarskou.

Po té byl st-l dekretem žal. úřadu z 1. září 1922 ustanoven »ke své žádosti« s platností od 1. září 1922 za odborného učitele na státní měšťanské škole v Š. s dodatkem, že nemá nároku na náhradu cestovních nákladů.

Jeho žádost za přiznání diet z titulu dvojí domácnosti, ježto přes veškeré namáhání nemůže v novém působišti dostati bytu, do něhož by přestěhoval svou rodinu, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodu, že st-l byl jmenován na vlastní žádost.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku, schválené v min. radě z 27. července 1920, zaručují v bodu II. D 2 státním zaměstnancům na Sl. diety z důvodu vedení dvojí domácnosti, t. j. pokud se nemohou pro úřadně zjištěný nedostatek bytů do nového působiště nebo místa poblíže přestěhovati, tehdy, byl-li státní zaměstnanec buď na místo pro Sl. systemisované t. j. trvale ustanoven,